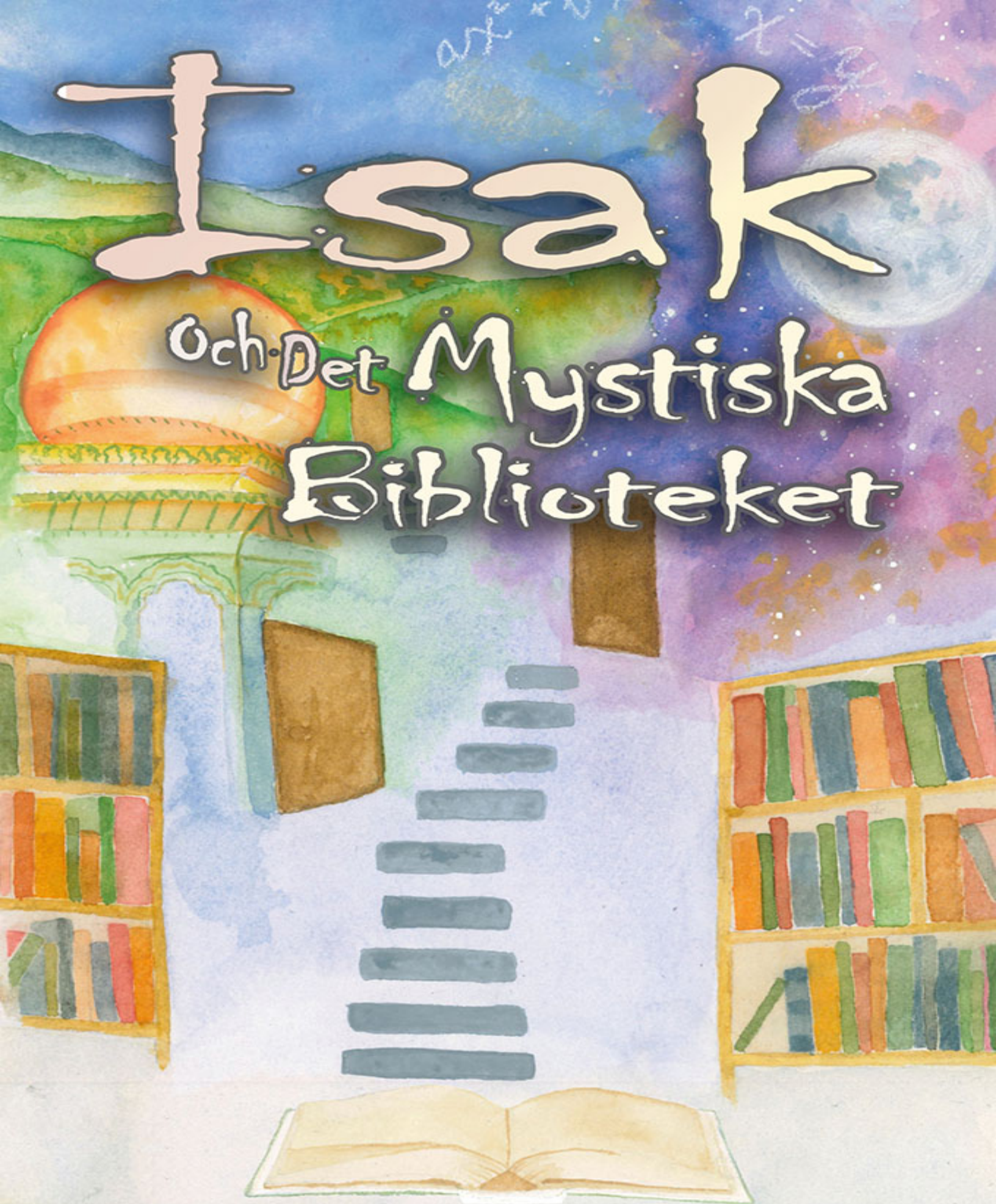


Isak

Och Det Mystiska
Biblioteket



Sebastian Abdul-Salam Blasco

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Innehållsförteckning

Kapitel 1

Kapitel 2

Kapitel 3

Kapitel 4

Kapitel 5

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Kapitel 11

Kapitel 12

1

Hösten hade kommit plötsligt för några veckor sedan och var nu i full gång. Luften var frisk och vinden kall denna morgon och barnen gick i ett långt led upp för den tunga backen med skutt i stegen, medan läraren som gick längst fram var tvungen att kämpa ordentligt i backen som kändes som ett berg. Lärarassistenten som gick längst bak i ledet önskade bara att backen skulle ta slut.

Isak tittade på träden som hade börjat skifta i färg. Borta var de olika gröna nyanserna som hade ersatts av ett kollage bestående av gula, orangea och röda löv. Gud måste ha vetat vad vi människor tycker är vackert att titta på innan Han skapade den här världen, tänkte Isak. Färgerna tog hans tankar från promenaden och han hörde knappt när hans klasskamrater Ahmed och Josef ropade på honom från längre bak i ledet.



Backen tog äntligen slut och det stora biblioteket som de skulle göra studiebesök på den här förmiddagen visade sig i all sin prakt framför dem. Hela klassen stannade till och tittade på den gamla, ståtliga byggnaden. Ingen av dem hade någonsin sett ett så stort bibliotek förut. För de flesta av dem betydde bibliotek ett rum någonstans i skollokalerna som var fyllt med böcker. En del andra tänkte på stadsbiblioteket när de hörde begreppet, främst tänkte de då på barnavdelningen. Men den här byggnaden var någonting annat. Det påminde mer om ett slott, en byggnad som tagit sig hit från en annan värld och en annan tid.

Läraren ställde sig framför klassen som hade samlats på en och samma plats, alla stirrandes upp mot den antika byggnaden.

“Tänk nu på att vi kommer att gå in i ett bibliotek. Folk sitter där och läser och studerar, så det är extra viktigt att ni är tysta och inte stör de som är där inne. När vi har tagit av oss jackorna där inne så vill jag att vi samlas igen så att ni kan få era uppgifter.”

Det hördes bara lite småprat i gruppen när de gick upp för de stora trapporna, de flesta av barnen var helt tysta. Isak sa inte ett ord och tittade med beundran på den gamla byggnaden som verkade bli större och större för varje trappsteg som han tog. Han tittade på fasaderna, på fönstren och på de stora ekdörrarna. Det såg ut att vara någonting magiskt med den här byggnaden.

